

**ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY**

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jozefa Hargaša a sudcov JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Ľuboša Szigetiho v právnej veci žalobcu: **B., s. r. o.** so sídlom v P., Š. X., IČO: X., proti žalovanej: **Š.** so sídlom v T., H. X., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. j.: 832/2000/2006 z 12. apríla 2006, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/83/2006-86 z 28. júna 2007, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/83/2006-86 z 28. júna 2007 **p o t v r d z u j e.**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trnave podľa § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len OSP) zrušil rozhodnutie žalovanej č. j.: 832/2000/2006 z 12.4.2006 v spojení s rozhodnutím Štátnej energetickej inšpekcie, Krajského inšpektorátu Trnava, č. j.: 81/1200/2006 z 28.2.2006 a vec vrátil na ďalšie konanie. Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 10 000 Sk.

Rozhodnutím č. j.: 832/2000/2006 z 12.4.2006 žalovaná zamietla odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu Štátnej energetickej inšpekcie, Krajského

inšpektorátu Trnava, č. j.: 81/1200/2006 z 28.2.2006, ktorým bola žalobcovi v zmysle § 35 ods. 1 písm. b/ zákona č. 657/2004 Z. z. o tepelnej energetike v znení účinnom do 31.12.2006 (ďalej len „zákon o tepelnej energetike“) uložená pokuta vo výške 50 000 Sk za porušenie povinnosti ustanovenej v § 25 ods. 3 písm. a/ citovaného zákona tým, že žalobca ako dodávateľ tepla, ktorý rozpočítava množstvo dodaného tepla konečnému spotrebiteľovi, trvale nezabezpečoval určenú kvalitu dodávky tepla pre konečného spotrebiteľa v kontrolovanom období od 1.11.2005 do 18.1.2006 v objekte bytového domu A. č. X. v P., a v zmysle § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších vyššie citované prvostupňové rozhodnutie potvrdila. Zároveň rozhodla, že „na základe hore uvedeného je žalobca povinný uloženú pokutu v celkovej výške 50 000 Sk uhradiť do 5 dní odo dňa prevzatia tohto rozhodnutia na účet Štátnej pokladnice“.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že z vykonaného dokazovania mal preukázané, že aj keď je nepochybné porušenie povinnosti žalobcu ako dodávateľa tepla podľa § 25 ods. 3 písm. a/ zákona o tepelnej energetike, nebolo riadne preukázané, že konaním žalobcu za všetkých okolností, aké sa vyskytli v tomto prípade, došlo k správne deliktu sankcionovateľnému v zmysle § 35 ods. 1 písm. b/ uvedeného zákona. Ďalej konštatoval, že bolo preukázané, že vadnosť dodávky teplej úžitkovej vody u konečných odberateľov – vlastníkov bytových domov – sa vyskytovala už vo februári 2005 a žalobca ako správca bytového domu v rámci svojich kompetencií robil opatrenia, ktoré smerovali k odstráneniu tohto nedostatku, o čom svedčí zmluva o dielo z 11.7.2005, ktorou sa mal uvedený nedostatok odstrániť, avšak preukázateľne nie z viny žalobcu neboli vykonané rekonštrukcie rozvodov teplej úžitkovej vody spôsobom, akým boli navrhnuté v projektovej dokumentácii. Krajský súd ďalej uviedol, že správny orgán sa mal podrobne a jednoznačne vysporiadať s tým, či k správne deliktu sankcionovateľnému podľa zákona došlo. Konštatoval, že v konkrétnom prípade došlo zo strany žalobcu ku konaniu - dodávke teplej úžitkovej vody - ktorá nespĺňala kritériá ustanovené vyhláškou Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky č. 152/2005 Z. z. o určenom čase a o určenej kvalite dodávky tepla pre konečného spotrebiteľa, ktoré zákon o tepelnej energetike v ustanovení § 25 považuje za protiprávne a v zmysle ustanovenia § 35 tento delikt za sankcionovateľný. Podľa názoru krajského súdu absentovalo vyriešenie otázky zodpovednosti. Krajský súd považoval za potrebné zohľadniť aj tú skutočnosť, či žalobca vynaložil všetko úsilie na to, aby zabránil porušeniu právnej povinnosti, ktoré bolo od neho možné požadovať a vynucovať, majúci na zreteli, že podľa právnej teórie, u právnickej osoby nie je možné hovoriť o subjektívnej stránke deliktu – zavinení a preukazuje sa len porušenie povinnosti (absolútna objektívna zodpovednosť). Krajský súd bol toho názoru, že ak zákon o tepelnej energetike v ustanovení § 35 dáva pri určení výšky

pokuty pokyn na zohľadnenie miery zavinenia, je zrejmé, že žalobcovi by sankcia mala byť udelená len v tom prípade, ak by preukázateľne nerobil všetko pre to, aby došlo k odstráneniu závažného stavu. Dospel preto k záveru, že preskúmané rozhodnutia správnych orgánov sa touto stránkou v odôvodnení dostatočne nevysporiadali a obmedzili sa len na skonštatovanie, že s prihliadnutím na vytvorenie podmienok na kontrolovanú organizáciu, na realizáciu nápravných opatrení a návaznej hospodárnej výroby a odbytu tepla bola uložená najnižšia čiastka pokuty. Krajský súd bol toho názoru, že rozhodnutie žalovanej nespĺňa náležitosti riadne odôvodneného rozhodnutia, a bude povinnosťou správneho orgánu pri právnom hodnotení veci vysporiadať sa otázkou prehodnotenia zavinenia a vydať nové dostatočne odôvodnené rozhodnutie. Vyslovil právny názor, že ak zákon o tepelnej energetike stanovuje kritériá pre určenie výšky pokuty, dá sa z toho vyvodiť, že za okolností, kedy to bude dostatočne odôvodnené, je možné v zmysle jeho ustanovenia § 35 ods. 3 rozhodnúť aj tak, že pokuta uložená nebude.

Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná navrhujúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vydal rozsudok, v ktorom potvrdí preskúmané rozhodnutie žalovanej. Vyjadrila nesúhlas s tvrdením krajského súdu, že neboli splnené podmienky pre potvrdenie rozhodnutia žalovanej, poukazujúc na vyjadrenie Ing. H. (zástupcu žalobcu) v bode 2. Protokolu č. 2/001-2006 o výsledku kontroly vypracovaného dňa 18.1.2006 a na vyjadrenie žalobcu k podkladom rozhodnutia zo 17.2.2006, kde je uvedené, že teplá úžitková voda u konečných spotrebiteľov nedosiahla vyhláškou č. 152/2005 Z. z. stanovenú teplotu len v bytovom dome A. v P., a tiež na vyjadrenie k podkladom rozhodnutia zo dňa 17.2.2006. Taktiež nesúhlasila s konštatovaním krajského súdu, že pri určení výšky pokuty sa neprihliadalo na závažnosť, spôsob, čas trvania, mieru zavinenia a možné následky porušenia povinnosti, poukazujúc na posledný odsek preskúmaného rozhodnutia. Konštatovala, že pokuta podľa § 35 ods. 1 písm. b/ zákona o tepelnej energetike bola uložená na spodnej hranici. Poukázala na to, že v konkrétnom prípade došlo zo strany žalobcu ku konaniu – dodávke teplej úžitkovej vody – ktorá nespĺňala kritériá ustanovené všeobecne záväznou vyhláškou č. 152/2005 Z. z., ktoré zákon o tepelnej energetike v ustanovení § 25 považuje za protiprávne a v zmysle § 35 je porušenie uvedeného ustanovenia zo zákona sankcionovateľné. Žalovaná zdôraznila, že v prejednávanom prípade došlo jednoznačne a preukázateľne k porušeniu ustanovenia o tepelnej energetike a na základe § 35 ods. 1 písm. b/ tohto zákona bola povinná uložiť sankciu. Uviedla, že pokiaľ by mal vo všeobecnosti platiť názor krajského súdu prezentovaný v napadnutom rozsudku ohľadne plnenia si zákonných povinností subjektov a ukladania pokút, tak by žalovaná nemohla vydávať rozhodnutia o uložení pokuty, a týmto by zákon o tepelnej energetike zo strany kontrolného orgánu vykonávajúceho štátny dozor

v tepelnej energetike, bol nevykonateľný. Považovala preto postup súdu za nesprávny.

Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny v celom rozsahu potvrdil. Poukazujúc na svoje predchádzajúce podania a vyjadrenia dôvodil, že nemožnosť plnenia povinnosti uloženej žalobcovi v ustanovení § 25 ods. 3 písm. a/ zákona o tepelnej energetike bola spôsobená hydraulicky nevyregulovanou sústavou tepelných zariadení v objekte spotreby, ktorá je podielovým spoluvlastníctvom vlastníkov bytov bytového domu. Napriek maximálnemu úsiliu žalobcu tento závadný stav po zistení sa nepodarilo odstrániť zrekonštruovaním tepelnej sústavy v súlade s projektovou dokumentáciou stavby, k hydraulickému vyregulovaniu sústavy tepelných zariadení preukázateľne vinou vlastníkov nedošlo. Žalobca nemal možnosť ani oprávnenie zasiahnuť do cudzieho vlastníctva a žiaden právny predpis mu v tom čase neumožňoval domáhať sa u vlastníkov, aby mu umožnili plniť svoju povinnosť vyplývajúcu z vyššie citovaného ustanovenia. Poukázal na ustanovenie § 2 ods. 4 vyhlášky Ministerstva hospodárstva SR č. 152/2005 Z. z., ktoré sa vzťahuje na kvalitu dodávky tepla v prípade, že sústava tepelných zariadení v objekte spotreby nie je hydraulicky vyregulovaná a v nadväznosti na článok 4 odsek 6 obchodných podmienok dodávky tepla žalobcu, podľa ktorých sa považuje kvalita teplej úžitkovej vody za splnenú aj v prípade, ak nedostatočná kvalita teplej úžitkovej vody na výtok u niektorých konečných spotrebiteľov v objekte odberateľa je spôsobená poruchami hydraulicky nevyregulovanými rozvodmi teplej úžitkovej vody v objekte. Uviedol, že dôkazom toho, že žalobca i pri hydraulicky nevyregulovaných rozvodoch dodával teplú úžitkovú vodu podľa obchodných podmienok v dostatočnej kvalite, sú kontrolné merania teplej úžitkovej vody u niektorých konečných spotrebiteľov vykonaných žalobcom v období od 15.11.2005 do 16.11.2005, a od 21.3.2006 do 29.6.2006, výsledkom ktorých boli namerané hodnoty od 45°C do 55°C, pričom koneční spotrebitelia ich potvrdili svojím podpisom. Vyslovil názor, že správny orgán sa podrobne a jednoznačne nevysporiadal a riadne nepreukázal, že došlo k správne deliktu sankcionovateľnému v zmysle § 35 ods. 1 písm. b/ zákona o tepelnej energetike, o čom svedčí i rozporuplný protokol o výsledku kontroly č. 2/001/2006 z 18.1.2006, v ktorom správny orgán prvého stupňa na jednej strane konštatuje, že žalobca neplní ustanovenie § 25 ods. 3 písm. a/ uvedeného zákona, pričom na druhej strane je konštatované, že ustanovenie § 2 ods. 4 vyhlášky č. 152/2005 Z. z. plní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) prejednal vec preskúmajúc napadnutý rozsudok a konanie mu predchádzajúce na odvolacom pojednávaní nariadenom podľa § 250ja ods. 3 vety druhej OSP

a dospel k záveru, že odvolaniu žalovanej nie je možné priznať úspech, avšak z iných dôvodov, než ktoré uviedol v odôvodnení krajský súd.

Z obsahu predloženého administratívneho spisu vyplynulo, že Štátna energetická inšpekcia, Krajský inšpektorát Trnava, vydal dňa 28.2.2006 rozhodnutie č. j.: 81/1200/2006, ktorým žalobcovi ako účastníkovi správneho konania uložil pokutu v zmysle § 35 ods. 1 písm. b/ zákona o tepelnej energetike vo výške 50 000 Sk za porušenie povinnosti stanovenej v § 25 ods. 3 písm. a/ tohto zákona tým, že žalobca ako dodávateľ tepla, ktorý rozpočítava množstvo dodaného tepla konečnému spotrebiteľovi trvale nezabezpečoval určenú kvalitu dodávky tepla pre konečného spotrebiteľa v kontrolovanom období od 1.11.2005 do 18.1.2006 v objekte Bytového domu A. X. v P.. Zároveň rozhodol, že pokutu v celkovej výške 50 000 Sk uhradí žalobca v lehote do 10 dní po prevzatí tohto rozhodnutia na účet Štátnej pokladnice Bratislava. Žalovaná ako druhostupňový správny orgán na odvolanie žalobcu proti vyššie špecifikovanému rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa vydala rozhodnutie, vo výroku ktorého uviedla, že preskúmala v celom rozsahu odvolanie žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu Štátnej energetickej inšpekcie Trnava vo veci uloženia pokuty vo výške 50 000 Sk, toto odvolanie zamietla a rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa potvrdila. Zároveň rozhodla, že „na základe hore uvedeného je žalobca povinný uloženú pokutu v celkovej výške 50 000 Sk uhradiť do 5 dní odo dňa prevzatia tohto rozhodnutia na účet Štátnej pokladnice“.

Najvyšší súd sa predovšetkým zaoberal otázkou, či výrok rozhodnutia žalovanej, ktorým zamietla odvolanie žalobcu, potvrdila rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a zároveň uložila povinnosti zaplatiť pokutu 50 000 Sk do 5 dní odo dňa prevzatia predmetného rozhodnutia, je zrozumiteľný.

V správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutia orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva a povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť dotknuté.

Podľa § 37 zákona o tepelnej energetike na rozhodovanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Z. z. o správnom konaní (správny poriadok)), ak tento zákon neustanovuje inak.

Správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy občanov a organizácií a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností

(§ 3 ods. 1 zákona č. 71/1967 Z. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov).

Zakotvená zásada zákonnosti vyjadruje požiadavku, aby správne orgány v konaní a pri vydávaní rozhodnutia zachovali procesné predpisy ako aj predpisy hmotnoprávne, ktoré sa vzťahujú na prejednávanú vec.

Podľa § 46 ods. 1 Správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 47 ods. 1, 2 Správneho poriadku upravujúceho náležitosti rozhodnutia rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). Odôvodnenie nie je potrebné, ak sa všetkým účastníkom konania vyhovuje v plnom rozsahu. Výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný zákon.

Správny poriadok odvolacie konanie podrobne neupravuje. Správne konanie od jeho začatia až po rozhodnutie odvolacieho orgánu tvorí jeden celok. Ustanovenia správneho poriadku vzťahujúce sa na vydanie prvostupňového administratívneho rozhodnutia, majú všeobecnú platnosť a vzťahujú sa aj na odvolacie konanie.

Podľa § 47 ods. 2 Správneho poriadku výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehote nesmie byť kratšia než ustanovuje osobitný právny predpis.

Výrok rozhodnutia predstavuje najdôležitejšiu časť rozhodnutia. Určujú sa v ňom konkrétne práva a povinnosti účastníkov správneho konania. Výrok je potrebné odlíšiť od ostatných obsahových náležitostí rozhodnutia. Výrok obsahuje rozhodnutie vo veci, je teda jadrom celého rozhodnutia, preto len výrok je záväzný, schopný nadobudnúť právoplatnosť a byť vykonateľný.

Správny poriadok vo vyššie citovanom ustanovení § 47 obsahuje povinné obsahové náležitosti výroku. Vždy je potrebné uviesť ustanovenie právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo. Rovnako je nevyhnutné, aby z výroku bolo

jasné, kto je adresátom rozhodnutia (účastník konania) a čo sa rozhodnutím zakladá, mení alebo ruší (konkrétne právo alebo povinnosť) resp. autoritatívne potvrdzuje.

Výrok rozhodnutia odvolacieho správneho orgánu musí – v zmysle § 59 ods. 2 Správneho poriadku – obsahovať rozhodnutie, či sa prvostupňové rozhodnutie potvrdzuje a odvolanie zamieta, či sa prvostupňové rozhodnutie mení alebo či sa prvostupňové rozhodnutie zrušuje.

Výrok musí byť formulovaný jasne, stručne a pritom určite, aby účastník konania i orgán, ktorý má rozhodnutie preskúmať, resp. vykonať, mohol bezpečne a bez pochybností poznať výsledok konania. Túto požiadavku určitosti, presnosti a zrozumiteľnosti výroku treba dôsledne rešpektovať aj pri vydávaní rozhodnutia odvolacieho orgánu, aby účastník konania mohol jednoznačne a určite poznať konečný výsledok konania.

V konkrétnom prípade žalovaný správny orgán uvedené zásady určitosti a zrozumiteľnosti nerešpektoval.

Výroku rozhodnutia žalovanej, ktorým rozhodla, že preskúmala v celom rozsahu odvolanie žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu vo veci uloženia pokuty vo výške 50 000 Sk, toto odvolanie zamietla, rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa potvrdila a zároveň rozhodla, že na základe hore uvedeného je žalobca povinný uloženú pokutu v celkovej výške 50 000 Sk uhradiť do 5 dní odo dňa prevzatia tohto rozhodnutia na účet Štátnej pokladnice, nie je formulovaný dostatočne jasne a určite, pretože o uložení pokuty bolo už raz rozhodnuté prvostupňovým rozhodnutím, čo nebolo namieste zdôrazňovať opätovne vo výroku druhostupňového rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu odvolací súd považuje rozhodnutie žalovanej v časti výroku za nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť.

Ďalej odvolací súd poukazuje na to, že vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte musí spočívať v špecifikácii deliktu tak, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s iným konaním. Tento záver je vyvoditeľný priamo z ustanovenia § 47 ods. 2 Správneho poriadku. V rozhodnutiach trestného charakteru, ktorými sú nepochybne i rozhodnutia o iných správnych deliktoch je nevyhnutné vymedziť presne, za aké konkrétne konanie je subjekt postihnutý. To je možné zaručiť len konkretizáciou údajov obsahujúcich popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne uvedením iných skutočností, ktoré sú potrebné na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. Takáto miera podrobnosti je nevyhnutná pre celé sankčné konanie, a to najmä z dôvodu vylúčenia prekážky litispendencie, dvojitého postihu pre rovnaký skutok, pre vylúčenie prekážky vecí rozhodnutej,

pre určenie rozsahu dokazovania a to aj pre zabezpečenie riadneho práva na obhajobu. Až vydané rozhodnutie jednoznačne určí, čoho sa páchatel' dopustil a v čom spáchaný delikt spočíva. Jednotlivé skutkové údaje sú rozhodné pre určenie totožnosti skutku, vylučujú pre ďalšie obdobie možnosť zámény skutku a možnosť opakovaného postihu za rovnaký skutok, pritom je potrebné odmietnuť úvahu o tom, že postačí, ak tieto náležitosti sú uvedené len v odôvodnení rozhodnutia. Význam výrokovvej časti rozhodnutia spočíva v tom, že iba táto časť rozhodnutia môže zasiahnuť do práv a povinností účastníkov konania. Riadne formulovaný výrok a v ňom v prvom rade konkrétny popis skutku je nezastupiteľná časť rozhodnutia, z ktorého je možné zistiť, či a aká povinnosť bola porušená a aké opatrenia či sankcie boli uložené. Len rozhodnutie obsahujúce takýto výrok môže byť vynúiteľné exekúciou. Výrok rozhodnutia o postihu za iný správny delikt musí obsahovať popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, poprípade i evidencie iných skutočností, ktoré sú potrebné k tomu, aby nemohol byť zamenený s iným. Ak správny orgán neuvedie tieto náležitosti do výroku svojho rozhodnutia, poruší ustanovenie § 47 ods. 2 Správneho poriadku.

Odvolačí súd poukazuje tiež na neúplnosť spisu správneho orgánu, nakoľko neboli predložené záznamy z vykonaných kontrolných meraní, z ktorých by bolo zrejmé, kedy, u ktorých spotrebiteľov a s akými výsledkami boli kontrolné merania vykonané, a z predloženého protokolu o výsledku kontroly tieto skutočnosti nevyplývajú.

Bude úlohou správneho orgánu, aby vyššie vytknuté vady v ďalšom konaní odstránil s tým, že sa tiež vysporiada s námietkami žalobcu v žalobe a aj vo vyjadrení k odvolaniu.

Na uvedené procesné vady rozhodnutí správneho orgánu odvolací súd prihliadol z úradnej moci z dôvodu, že spôsobili nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovanej a prvostupňového rozhodnutia v zmysle § 250i ods. 3 OSP, pričom v tomto prípade nebol viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby a odvolania, nakoľko krajský súd tieto vady preskúmaných rozhodnutí nechal bez povšimnutia. Z dôvodu zrušenia rozhodnutí správneho orgánu z procesných dôvodov (nezrozumiteľnosť výroku druhostupňového rozhodnutia, neúplnosť výroku prvostupňového rozhodnutia a neúplnosť predloženého správneho spisu) sa odvolací súd vecou meritórne nezaoberal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vychádzajúc z vyššie uvedeného dospel k záveru, že krajský súd nepochybil, keď preskúmané rozhodnutie žalovanej v spojení s prvostupňovým rozhodnutím zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, i keď z iného dôvodu než odvolací súd, ktorý dospel k záveru, že tieto rozhodnutia sú nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a neúplnosť výroku

a neúplnosť spisov, na základe čoho napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 OSP potvrdil.

Podľa ust. § 250j ods. 3 OSP je správny orgán viazaný právnym názorom súdu.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP s poukazom na § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, nakoľko úspešný žalobca si právo na ich náhradu neuplatnil a žalovaná nemala v odvolacom konaní úspech.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku nie je opravný prostriedok prípustný.

V Bratislave, dňa 28. mája 2008

**JUDr. Jozef Hargaš, v. r.
predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth